

הניזקין פרק חמישי גימין דף נהנא רש"י

בגמרא אומר רבה בריה דרבא ואיתימא רבי הילל בריה דרבי וולם מימות משה ועד רבי לא יציינו תורה וגדולה במקום אחד. ולא והא הוה יהושע הוה אלעזר.

בגמרא אומר רבה בריה דרבא ואיתימא רבי הילל בריה דרבי וולם מימות משה ועד רבי לא יציינו תורה וגדולה במקום אחד. ולא והא הוה יהושע הוה אלעזר.

עיון יעקב

מימות משה ועד רבי לא יציינו תורה וגדולה במקום אחד. ולא והא הוה יהושע הוה אלעזר.

אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין לו

ולתקומתו כדכתיב: מן הגז הוא מחתלי. מפני פטוה יתורה שהיה טו: בריה דרבי וולם*: במקום אחד. תורתו וגדולתו של ישראל כהיה אחד שהיו כמותו בכל ישראל בתורה וגדולה כגון משה שהיה גדול עני כל ישראל במלוכה ובתורה וכן רבי נבייתו ובתורה: הוה אלעזר. הכירו בתורה ולא היו מקום אחד: והא הוה פוטת.

והמהדרת טו: אמר רב אבא הואי *בבבניא דבי רבי ובניא דדי הוה מתחלי ברישא והא אנן מתחילין מן הגדול הנן אמר רבה בריה דרבא ואיתימא רבי הילל בריה דרבי וולם שאני בבניא דבי רבי דמלתו כבנייהו מן הגד הוה מתחלי ואמר רבה בריה דרבא ואיתימא רבי הילל בריה דרבי וולם *מימות משה ועד רבי לא יציינו תורה וגדולה במקום אחד ולא הא הוה יהושע הוה אלעזר והא

סנהדרין

פרק ד'

חדושי

יום ישועות אשה ובשר י אב"י.

290

ספר

יום ישועות

חלק ב'

הא

הנה הוצאת לדעת שנת הברואה ירוק כיום בהלכות דקדוק יסודות, מאת הגה"מ ב"ר שמואל
הדגש העיקר והדברים הקדומים, כפי המהות הגדולה שבק"ק פתחשבע
דברן יתנה ענין אלהם.

ב"ש טעם להחיות שבו בלחה תורתה, ובזה נראה כי הוה ענין כי הוה בשיעור.

נראה כפי כיום היסודות אשר נבאליה בזה המהות כפי המהות והענין בענין
כפירוש בלחה יפה ובענין.

נראה מה ק"ק פתחשבע דברן כדלגם ויהא קללה.

ספר

חיים

תורת

38

אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין

דף לו מימות משה ועד רבי לא יציינו תורה וגדולה במקום אחד לפי שהתורה ים בה' הלקי' מקרא משה ש"ס ולכן כש שהמקרא' כסנן ע"י משה שלא היה כמותו בכל ישראל בתורה וגדולה כך שהנה נכתבה ע"י רבי שלא היה נ"כ כמותו בתורה וגדולה בכל ישראל שכל דיו שהיה הגדול בתורה וגם בגדולה לכן היה כח בידו לאסוף את כל החכמים וקיימן כל הדינים ויורהים שמהדשו מימות משה עד זמנו וכחכמה על כשתה וכן רב אשי לפי שהיה הגדול בתורה וגם בגדולה לכן היה כח בידו לאסוף את כל חכמי דורו וקיימן כל הדינים ומימרות שמהדשו מימות רבי ואילך וכחכמו על הש"ס:

תורת חיים

הנה הוצאת לדעת שנת הברואה ירוק כיום בהלכות דקדוק יסודות, מאת הגה"מ ב"ר שמואל
הדגש העיקר והדברים הקדומים, כפי המהות הגדולה שבק"ק פתחשבע
דברן יתנה ענין אלהם.

נראה מה ק"ק פתחשבע דברן כדלגם ויהא קללה.

עגלה ערופה פרק ט סוטה

תפארת ישראל

ע"ז גדול (כמוטת ק"ג ג'), דאמר כמה גדולים מעשה חייל. וז"ל כו, אפילו מקד. ח"ל חין. אפילו מר' ישמעאל. ח"ל ח"ו:

קטנותן של חסידים. משמת רבן יוחנן בן זכאי בטל זיוט) התבמה. משמת רבן גמליאל הזקן בטל כבוד התורה. ומתה סתרה ופרישות. משמת ר' ישמעאל בן פאבי בטל זיו הכהונה. משמת רבי במלה ענוה. ויראת המא. רבי פנחס בן יאיר אומר משורב בית המקדש בושו

ענוה. ויראת המא. רבי פנחס בן יאיר אומר משורב בית המקדש בושו

יהודיע מא

סוטה פרק ט'

בן

שחול על גדולתו שזכה בה, ונתנה לאחר, וכה"ג נמלא חלל רב יוסף, כדאיחא בסוף הגמרא דהוריות, רב יוסף סיני ורבה עוקר הרים, והיו נרביים בצבל להנליך ראש ישיבה, ובאלו מתכמי ח"י חוזה מהס קודם, ושלחו להם סיני עדיף, דאמר מר הכל לריבין למרי חטיא, ואכ"ה לא קבל רב יוסף למליך, ומליך רבה כ"ב שנים, ואחר שנפטר מליך רב יוסף, וכל אותם שנים שמליך רבה לא נהג רב יוסף שררה כלל, אפילו בענין ההקדוה, והיה תמיד עוסק בתורה לפני רבה, וכפוף לו ע"ש, נמלא רב יוסף נהג בענוה זו דאיירי בה התנא דחגי בעלה אחר רבי, ולכן אמר רב יוסף לחוסה השונה המשנה לא תחגי קמחי ענוה, כי חושש חגי פן יהיה לי גלוה ח"ו מאלה הדברים, יען דאיכא חגא דהוה בי ביהו עובדא, דאיירי בה התנא דמתניתין, וא"כ שמא יאמר לי ילרי חוי דחנה הוה כך ענוה כזו דמתבבא בה התנא, ולכן לא תחגי קמחי ענוה, אבל חין כונתו לעקור דבר מן המשנה, גם חין כונתו לשבח עלמו:

שם. בעלה ענוה ויראת חטא, קשה חין יתכן זה דבעלה ענוה אחר רבי, ונראה כחן מיירי בחדש שיש לו גדולה של שררה, וגם עושר גדול, ועכ"ז הוא עניו, כמו דנמלא כהנינו הקדוש שהיה נשיא ועשיר גדול, ועכ"ז היה עניו, אבל חכם שאין לו שררה של נשיאות, ואין לו עשיר, ודאי ינלא בזה הרבה מהם ענוים. ועוד ז"ל כה"ד, דכחן איירי בעניו שפאה הגדולה לדור, ופורש ממנה ונתנה לאחר, וכמ"ש ברבי שאמר צירושלמי דכלאים, חי סליק רב הונא ריש גלותא להבא, חגא מוהיב ליה לעילא מינאי, רהוא מן דכרייא ואנא מן נוקבא, ע"ש, ועל ענוה כזאת אמר שבעלה אחר פטירת רבי שלא מנינו כזאת: **ובזה** ניחא לתרן קושיא אחרית, דאמר רב יוסף לתנא לא תחגי ענוה דאיכא חגא, וקושיא זו ידועה אך ישבח עלמו בענוה, דא"כ אינו עניו ח"ו, ובה ניחא, כי ענוה דנקיט תנא דמתניתין הכא הוא כפי מה שביארנו,

פני אינו אסור פרק תשיעי בלאים משה מב 88

עליו מן השמים: רבי הוה ענוון סגין. עניו גדול היה ואמר כל מה שעושה לי אדם אעשה חת מה שעשו זקני בחירה לזקני הלל סילקו עלמן מן הנשיאות ומיטו אותו במקומו כדאמרי' בפ"ו דפסחים: חין סליק. ואם יעלה רב הונא ריש גלותא לכחן לו אינו מוסיפו למעלה ממני מפני שהוא מיהודה ואינו מצנימין שהוא מן הזכרים כלו' שרבי היה ג"כ מיהודה מדבית דוד אלף שרבי הונא היה מזכרים מיהודה ורבי מנקהבית ומלך אביו היה מצנימין וחשוב הוא ציחוס ממני: נתכרמו פניו של רבי. שמישב

ארפונן יורחמו על כל מעשיו כתיב, רבי הוה? ענוון סגין והוה אכור כל מה דייסר לי בר נשא אנה עביד חוץ ממה שעשו זקני בתורה לזקני. דשרון גרמון סנשיאותיה ומנוניה. אין סליק רב הונא ריש גלותא להבא אנה מוהיב ליה לעיל סיניי דהוא מן יהודה ואנא מצנימין דהוא מן דכרייא ואנא מן נוקבא. חד זמן אעל רבי חייא

שואל פרק שלשה ועשרים שבת קנב

שליפא תוכחה. א"ל רבי לר' שמעון בן חלפתא מפני מה לא הקבלנו פניך ברנל כדרך שהקבילו אבותי לאבותך א"ל סלעים נעשו גבוהים קרובים נעשו רדוקים משרתים נעשו שלש משים

עמי באת: לא הקבלנו פניך. לא הקבלנו פני ודרך עטה קאמר ליה: סלעים. קטנים נעשו גבוהים

הבל חיובין פרק ראשון הגיגה דף ה'

אמר (נפל) מאיגרא רם לכורא עמיקתאי רבי ורבי חייא הוו שקלי ואולי באורחא כי מצו להאי טחא אמרי אי איכא צורבא מרבנן הכא נזייל ונקבל אפיה אמרי להו איכא צורבא מרבנן הכא ומאור עינים הוא א"ל ר' חייא לרבי תיב"ה את הכא ולא תזלול בנשיאותך איזיל אנא ואקביל אפיה תקפיה ואזיל בהדיה כי הוו מיפטר

עיון יעקב

מקמיה אמר להם אתם הקבלתם פנים הנראים ואינם רואים תזכו ותקבלו פני שכינה הרואה ואינה נראה. אמר להו רבי לרבי חייא איכו השתא מנעתני מהאי ברכתא א"ל רבי חייא

במכרס צימנו חמן: נזייל ונקבל חסיב. כנה ז"ל מתיקרא מתי כנר כ' חייא שלא תקפיד על זלזול דבי נשיאם ולכסוף מתי כנר שהמר לא הזלול בנשיאותך אלא ששט דמתיקרא שלא ידע שצרכא מרבנן כוא מאור עינים ח"כ מחויב מדינא לקבל חסיב לכבודו ונדלה אז גם כנשיא מחויב לקבל חסיב מש"כ ח"כ שחמרו ששט מאור עינים וחין לו כרגש ככסוד חינו מחויב כביא לזלול ככסוד לקבל חסיב כיון שאין כאן חיוב רק לפני משנה כדון וכמו שהמר חסם סקבלתם וכו'. ועיין בתשובת שער אפרים סי' פ"ח ששארין לפלסל אי מחויב למעור לפני רבו כמותא ע"ש ולא כרגיש כלל כמציא זו ע"ש:

ספר

שפת אמת

שפת אמת קמה

הידועים על מסכתות

הגיגה פרק ראשון

ביצה, ראש השנה, יומא, סוכה, תענית.

מגילה, מועד קטן, חגיגה

א"ת

כבוד כבודת אהרני מורי ורבינו קדוש ישראל ומפארתו רשכבה"ג

מן יהודא אר"י ל"ב וצלה"ה מגור

אשר השאר אהרני ברכה יהודים על סדר הש"ס והרבעה ס"ע.

שם בגמ' רבי ור"ח כו' תקפ"י ואזיל, בטו"א דייק מכלא דכשיא שמחל על כבודו מוחל, ולאו ראי' הוא דלפ"י אי חין כבודו מוחל היינו דלין אחר רשאי לפגום בכבודו לפ"י הוא מוחל אבל הכא שמחל על כבודו והלך מי ימחה בידו וז"ל לעובדא דר"ג ור"א ור"י בקידושין (ל"ב:) דהתם לא היו רשאים לקבל ממנו השימוש, והע"ג דבמלך משמע בכחוצות (י"ז). דלפ"י בכשי"ג דהכא אינו רשאי למחול על כבודו מלך שאני דקפיד קרא שמהא חימתו עליך:

ספר

יערות דבש

דבש יערות רכד

דרשות ותוכחת מוסר אשר דרש ברבים אודננו מורנו ורבנו רבן של כל בני הגולה מה"י יהונתן אייבשיץ זצ"ל

מהדורה חדשה ומשלמת, ערוכה ומסודרת עם ציונים ומקורות מפתחות ומבוא

שכר ותועלת. והנה נפקא מינה בין שתי תועליות הנ"ל, אם המקבל גדול מהמתקבל, אם הוא שראיית הצדיק לברכה, אף בזה שייך, דמ"מ ראיית הצדיק לברכה, אבל התועלת הב' הוא מקבל השגה מן המתקבל כמו דחזיתא לר' מאיר, אם הוא גדול בתורה ממנו, לא שייך כן, מי יקבל ממי:

ובזה יובן, דטרם שאמרו להם שהוא מאור עינים, לא חשש רבי חייא שילך רבי, דאין כאן זלזול בנשיאות כלל, כי יקבל ברכה כאשר יהיה התלמיד חכם וצדיק רואה אותו, אבל באמרם שהוא מאור עינים, ואין כאן תועלת רק לקבל השגה ממנו, כמו דחזייה לר' מאיר, ואם כן זהו זלזול לרבי, דהוא חכם גדול ממנו, על שהוצרך להתחדד בראותו, ולכך א"ל תוב את ולא תזלול בנשיאותך. אמנם באמת יש עוד תועלת למקבל פני חכם, כאמרם [ירושלמי פ"ה ה"א] המקבל פני חכם כאילו מקבל פני שכינה, וא"כ יש לילך לקבל פנים עכ"פ, ולכך זה החכם אמר כן לרבי, שאין זה גנאי לך בלכתך לקבל פני, כי אתם קבלתם פני הנראים, תזכו לקבל פנים וכו', והיינו כי הוא קבלת פני השכינה, וזהו שאמר רבי, איכו השתא מנעתני מהאי ברכתא, כי בהאי טעמא אין הבדל קטן כגדול, אפילו תלמידי חכמים

השתא מנעתני מהאי ברכתא עכ"ל. ויש להבין, למה מתחלה נתרצו שניהם ללכת, ובשומעם שהוא מאור עינים א"ל רבי חייא לרבי שלא ילך לזלול בנשיאותו, תחלה מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר, וכשברכס א"ל רבי איכו השתא מנעתני מהאי ברכתא, ג"כ קשה, וכי לא ידע מתחלה שיש שכר טוב להמקבלים פני תלמידי חכמים: אמנם נראה, כי ידוע דענין קבלת פני חכמים יש בו שתי תועליות. אחד, הרואה אותו, מקבל ממנו ברכת שפע וטוב, כמו שהרואה פני רשע, פוגם בנפשו ומשיב רעה לעצמו, כן הרואה פני צדיק, משיב לנפשו שפע טוב וברכה, כי עליו חל ושורה אור שכינה, ולכך אמרו [עיוובין יג:] האי דמחדדנא מחבריא דחזיתא לר' מאיר מאחוריה, ואילו חזיתיה מקמיה הוה מחדדנא טפ"י. ויש עוד תועלת בזה, במה שהצדיק ותלמיד חכם רואה אותו, כאמרם ראייה של צדיק לברכה, כי כמו מן

ספר

בחירת ציון

ע"כ
אגדת מסכתא חגיגה
תלמוד בבלי וירושלמי

הרב מנחם יהודה הלוי אושפיזאי

ל"ג

רבי ור' חייא בישוב הקודש

ניזל ונקבל אפיה — לא הסתפקו הנשיא ותלמידו בשאלה סתמית נמוסית, וכמשקפים מן החוץ, והסמיכו חיכך לשאלה המעשה. ובוזה נעוצה גדלותם של הראשונים שהעדיפו המעשה בכל דבר. ומובלט בזה גודל ענותנותו של רבינו הקדוש נשיא דארעא קדישא עהשוה את עצמו כמו אחד החכמים המבקרים לחבריהם. והגדיל בזה להראות היחס בין מנהיגי התורה וצבור חכמיה, והקרבה הנפשית במשפחת חכמי התורה, ולימד כאן רב רבנן פרק בהלכות נימוס וכבוד תלמידי חכמים לכל תלמידיו בארץ ישראל. כיצד עליהם להתנהג עם חבריהם צבור הרבנן. ומתעלה בזה קדושתה של תורה שמאחד את נושאייה ומגשימיה ל"כלי מחזיק ברכה לישראל".

חיברת

אלה מסעי

ב. לזכרון יעקב.

איה ליום עשיק הנענו למושבת זכרון יעקב. ראש הועד והבריו באו מיד להאבסניא לקבל פני הרבנים. אחר הפלת ערבית הלכנו לבקר את הרב המזיין שהוא מאור עינים, ובקי גדול בשיס ופוסקים. הרב מיפו אפר: צורבא מרבנן איתא במתא ומאור עינים הוא ניזול לקבולי אפ"י (הגינה ה').

רשימת

מיכע הרבנים בחברו הועדה

להרמת קרן הדת והיהדות באה"ק ת"ו

אשר נסעי לסיי את כל בישיבת הגדול וחתי

ב"ר

שנת תרע"ה

עם חשכה נכנסו לזכרון יעקב. באכסניה, ישבו וחכו להם ראש הועד וחבריו וברכום בברכת "ברוכים הבאים". לאחר שהתפללו ערבית, אמר: "הגמרא אומרת בחגיגה, צורבא מרבנן איתא במתא ומאור עינים הוא, ניזול לקבולי אפיה" אף הרב המורה צדק של מקום זה בקי גדול הוא בש"ס ובפוסקים ולפני מספר שנים ניטל ממנו מאור עיניו, הבה ונסור לביתו לקבל פניו". מיד יצאו החמשה לביתו של הרב, הבנוי בשפוליו המזרחיים של הכפר בדרך היורדת ליקב. מי שלא ראה פגישת הרבנים עם רבה של זכרון-יעקב לא ראה פגישה של חיבה מימיו. ליד פתח ביתו עמד הרב כשעיניו הכהות פתוחות מול הכניסה לחצר הבית. משהגיעו לאווננו קולות הבאים מיהר לרוץ לקראתם, כששתי ידיו הגרומות שלוחות קדימה. אותה שעה החל הוא לרוץ כנגד הרב הישיש ובהפגשם נפל זה לזרועותיו של זה והתנשקו כשקול בכיה עולה מביניהם. שעה ארוכה עמדו השניים חבוקים ודבוקים והרב הזכרונני העביר אצבעותיו הארוכות על זקנו ופניו של הרב מיפו ובירך בהתרגשות: "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". אף הוא ליטף בחיבה את ראשו השב של הישיש מזכרון יעקב, שדמה אותה שעה לחינוך המתייפח בחיק אמו.

מדרש"א אין בין המודר פרק רביעי נדרים דף מא

הלמוד: אגמריה לרבי חייה ז' מנהון וכו' - כמנה דברים קדושים מליט מספר הזה י"ג עגון י"ג מדותיו של הקב"ה וי"ג מדות שהתורה נדרשת בהם גם הרמב"ם הניח עקרים כמנין זה וגאמור כן גם בלוקן מ"ט פנים שיש להורה כדלעיל יש מהם י"ג פנים היותר עקרים לקדושה בהם וכן מספר הז' הוא יותר מסוגל לקדושה בכל דבר עגון השנה והשביעית והיוזבול וספירת ז' שביעית ועוד הרבה במדרשות נאמר שכן גם בל"ג י"ג פנים יש ז' פנים היותר מסוגלים לקדושה וע"כ אגמריה לוקן ז' מהחלה לר' חייה וק"ל: שמע ליה לרבי כד היה גרים וכו' - אולי הוזהר האל קצרה דאמרין בפרק הגושא גבי השכבות דרבי כל יומא היו להו קמיה האל כובס האל יומא לא להו וכו' וק"ל: מי יוכל

אמרת לן • רבי הוה גמיר תלת עשרה אפי הלכה אגמריה לרבי חייה ז' מנהון לסוף הלש רבי אהרריה רבי חייה קמיה הנהו ז' אפי דאגמריה ושיחא אודא להו הוה ההוא קצרא דהוה שמיע ליה לרבי כד הוה גרים להון אול ר' חייה גמיר יתהון קמי קצרא ואחא אהררינהו קמי רבי כד הוה חוי ליה רבי לההוא קצרא א"ל רבי אתה עשית אותי ואת חייה איכא דאמרי דבי א"ל אתה עשית את חייה וחייה עשה אותי:

יהודיע ז בן נדרים פרק ד'

והרב פתח עינים ז"ל הקשה מפי השמועה, דאמרו בגמרא דברכות דהמקבל יסורין מאהבה וזכה בהלמודו מהקיים בידו, דכתיב וחפץ ה' בידו יללת, ואיך רבי ירבעם יוסף שכחו הלמודם בחליים, דוראי הם היו מקבלים החולי מאהבה ע"ש. וז"ל בס"ד, דהתם קמי חבליה תלמודא, אך כהן רבי לא שכה אלא רק חוסס י"ג פנים הלכות שהיה גמיר בעינין אחד בלבד, וכן רב יוסף לא שכה כל תלמודו, אלא מקלח הלכות בלבד, וגם זה המקלח כאשר הזכירו חותו לפנייהם ח"כ, נזכרו אללם הדברים כהווייהם, שהיו יודעים חותם בחמלה, ואפשר שאם לא היו מזכירים חותם לפנייהם, היו חוזרים ונזכרים אללם מחלייהם ח"כ ע"י עיון והשכלה שהיו משכילים בהם, ולא נשכחו אלא רק לפי שעה, ורבי מלך ענוה יתירה דהוה ציה אמר הכי:

יא 21

דברי סופרים

וכן רבי דענותן הי' כמ"ס בסוף הוריות (י"ד.) וסוף סוטה (מ"ט.) וזה לבנו בכתיבות [ק"ג ב'] נהיג נשיאותך ברמים וזרוק מרגם בתלמידים, ומרע"ה בעניו מכל האדם אמרו לו דמן ואכירם כי תשתחרר עלינו גם השחרר, ונוסחא לא ידברו שקר בשמא וכו' שלא יהי' נכסב זה בתורה, אבל הרגישו בו למראית עינין איזה השמרנות וכו' הי' צירור שלימות הענוה שלו, וזהו שאנו נחלה בזה שלמראית עינין והיפך האמת, ודהע"ה הי'

[כח]. בירור כל מדה הוא צהיפך,

כי אין לך שום מידה שאין בה לך שראוי להשתמש להיפך, והמדות הם חלוקים בנפשות והולדחן, שיש שהם נטבעו רחמן וצירורו להשאכור על עמלק וכוונה משוכלי ד' וגו' (קד"ר פ"ו שו"ע ז') כל המרחם על האכזרים בסוף נעשה אכזר על הרמזנים, כי רחנותו זו אכזריות

יב 23

משאי"כ בחכמת האמת שהיא חכמת התורה כל מה שמוסיף חכמה מוסיף ענוה ושפלות רוח (כמ"ס אבות פ"ו) כמרע"ה רבן של של ישראל הי' ענו מכל האדם, כי כל חכמת ישראל הוא להכיר שאין עיד מלבדו ושהכל מהש"י וממלא מכיר שפלותו ואין לו במה להתגאות כלל, משאי"כ חכמת אור"ה הוא צהיפך כל שמתחכם יותר הוא כופר יותר ומחשיב עלמו, ומתהלל בחכמתו, וזכו מואב

ספר

דברי סופרים

נספח ט

קונטרס ספר הזכרונות וקונטרס לקוטי מאמרים דניא ברכה פשוטה שנכתב בעצם כתב יד קדשו והאיר לנו דרך עין החיים היה אדונינו פרידו ורבינו הרב דניא נאון הצדיק הקדוש שר העדה הרופאקי דאורייתא דו דוסי תהדה כ"ר טר רבינו צדוק הבקן וצוקקהיה מלובלין בן הרב דניאן הדין ר' יעקב הבקן ז"ל אידי וקק קרוי שבורג וכבר האיר עינינו ולבנו בהגורו הקדושים שיצאו לארץ קולם עד היום, הכי: ס פרי צדוק עתה, תפארת צבי שיהי' צדקת הצדיק, רסוסי ליה. דובר צדק, מהשבות תרוץ. וכאשר ראוי בן עוד נוכח שיצא לארץ יתר הדברים הקדושים בגולה ובמסגרת שדיח לו ברכה. ובראשיתו לט ולכל ישראל בכל פרשת צדוק לטובה ולראות בהנהגה בנחמה ציון ורחמים אמן.

תובא לבידו ביה בהתחלתו וכוונתו

חיים משה זיכר ערבובים נהריר אר"י ריב יל וקביא בני כל ר' ריב פידיועד ספח דובלין

פרי צדיק

חלק שלישי

על ספר ויקרא ור"ה ופסח

ובסופו

קונטרס עמלה של תורה מכת"ק

(ד) אבי'לת מלה שהוא להם עוני מוליד עוני וספלות כלב וזה הכנה לקבלת התורה שמניחים מקום גבוה והולכים למקום נמוך (תענית ז.) וכל מה שנמוך יותר יורד לשם ד"ה יותר. ומרע"ה שהי' עניו יותר מכ"א וזה לקבלת התורה מד'. ושנקרא על שמו. וכן אהרן שנא' בו ושפתי וגו' ותורה יבקשו מפיהו וגו' שא' ונחנו מה. ואשע"ה שנעשו ב' כליותיו מעינות ונוכעים תורה וממנו התחלת ב' אלפים תורה ע"י שא' ואנכי עפר ואפר. ודה"מ ע"ה שורש תושבע"פ כמ"ס מלכות פה תושבע"פ קריקן אמר ואנכי תולעת. ונא' כי לא מרוכבם וגו' כי אתם המעט וגו' דע"י שממעטים עלמם נכחרו לחלקו של השי"ת כמ"ס ואח דכ"א וספל רוח אשכונ. וע"י שהש"י שוכן בקרב לבו נעשה כלי לקבל ד"ת שבכתב שהוא תורת ד' ותושבע"ס בנק' תורת ה"ק דע"י וספל עליו יר"ס ע"י גילוי שכינתו ית' בקרב לבו. כמ"ס ונמורה גדול זה גילוי שכינה דע"י גילוי שכינה וספל מורה גדול על האדם ונ"ס עקב ענוה יראה ד' ויראה היא מפתחות החיטות ליכנס

ספר

תקנת השבין

הוא תיקוני תשובה בכללות, ובפרטות בתיקון הברית ומדת היסודי על פי נגלה ונסתר, ובאר מעלת בעלי תשובה, וקדושת וסגולת ישראל.

מאת כ"ק אדמו"ר הגאון הקדוש שר התורה אספקלריא המאירה כחד מקמאי מאיר דרדין ודכולי תלמודא.

רבנו צדוק הכהן זצוקל"ה מלובלין

בן הרב הגאון החסיד ר' יעקב הכהן זצ"ל אב"ד דק"ק קריובורג.

מחשבות חרויץ

כהונה לכבוד ולתפארת, ובו שורש הענוה כמ"ס בתורה על משרע"ה כמדתו ית' במקום גדולתו שם אתה מולא ענותנותו, דכן הוא מדת הקדושה דהכבוד הוא רק לבוש וכמו מאלי מכבודותא ובגדי כהונה, דמי שפנימיותו הוא בתכלית העניויות ובורח מן השררה השררה רודפת אחריו והיא אללו רק כלבוש כיון דעלמותו אדרבא בורח מזה ועד"ש בהש"י גאות לבש, ורבי דענוותנותא הוא כמ"ס סוף הוריות וסוף סוטה ליוה לבנו בכחוצות (ק"ג ע"ב) נהוג נשיאותך ברמים. וכן רש"י דהי' מג' ענותנין כמ"ס בהפועלים שנה המשנה דכשהנשיא נכנס בו כמ"ס בהוריות (י"ג ע"ב) וחשדוהו שם דדרש לכבוד עלמו, כי לעולם לעיני בניא בעלמא דשיקרא נראה היפך האמת וע"כ חשדו ג"כ לנושרע"ה שחפץ להשתרר וכן חשדס יוסף

זה ספר

מחשבות חרויץ

תולדות אדם הנודע בענקים, אור בהיר הוא בשחקים. נאון הנאונים, קודש הקדשים, שר התורה. רבינו שבטלה. איש אלקים, המפורסם בכל קצוי ארץ. אדונינו סדינו רבינו צדוק הכהן נבנים וצוקל"ה מלובלין. בן הרב הגאון החסיד ובר' ר' יעקב הכהן דל אב"ד קריובורג.

הוא נבית הדפוס בהוצאת הנה"י והחסידי ופורסם מ"ה יוסף קראסקע נ"י סווארשא, ובנו האב"ד הנה"י מ"ה עקיבא י"י, בהשדולות וינעתי הפקיע והספיק' כלמה נבריא'ל ראזענמחאל סווארשא ובעת עבר בן הרב הגאון החסיד מ"ה סודכי זאב ז"ל אב"ד קריובורג.